

Musaion mluví o B. Kubišovi a o neblahém systému v Moderní galerii, jako by šlo o nevidaný zjev, který mimo nadání a pravidla, obvyklá v jiných oborech činnosti, postihl právě jen výtvarná umění. A zatím týž duch, který rozhoduje v Moderní galerii, vládne všemi kulturními statky a současnou společností. Rád doznávám, že za poslední desetiletí se zvedl o poznání průměr vzdělanosti a vkusu; to je zásluha, z níž vedle závazků (relativní výše) vyplývá i moc. Domnívám se, že lidé, kteří rozhodují v Moderní galerii, mají právo neuznávat Kubištu, neboť ti, kteří je pověřili úřadem, jsou v té věci s nimi zajedno. Byli by špatnými důvěrníky, kdyby si vedli jinak. Není pochyby, že správcové kulturních ústavů (a lze-li to říci) i hodnot nemají a nechtějí míti uměleckých, či aspoň odborných měřítek. Sudte je shovívavě, dělají to, co se žádá a zač jsou placeni. Bylo by zajisté bláhové domnívat se, že zasloužili hodnostáři v zastoupení lidu, který si osvojil úhledné a přístupné dovednosti s takovou nesnází a úsečností, budou obracet nějaký penízek na krkolomné umění, v němž se nevyznají. Domnívám se, že si vedou náležitě jen vzhledem k svým mandátům, a přál bych si, aby byli zbaveni moci. Pokud jde o nápravu méně nepravděpodobnou, myslím, že je v republice několik osvícených a vlivných lidí, kteří by mohli zachrániti nejdůležitější díla. K tomu konci lze voliti tři způsoby. Cestu nařizovací, misii v demokratických institucích a soukromou koupi. To ovšem není odpověď na otázku, ale ptáte-li se, cítím-li potřebu nové obrazárny, mohu odpověděti co nejurčitěji, že ano. Umělci by měli po způsobu vlasteneckých společností řídit galerii a všechny své věci. (K tomu je třeba peněz, a tak by Kubišta musil znovu do armády, či lépe, měl by se zabývat obchody.) Podobné akce prodlužují mládí národa a mládí umění.